

opłatę monopolową w Pocztovej Kasie Oszczędnościowej na rachunek Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego w ciągu 8 dni od zbadania zapasów i donieść o tem bezzwłocznie właściwemu urzędowi akcyz i monopolów państwowych, przedstawiając kwit Pocztovej Kasy Oszczędnościowej. Wymieniony wyżej Urząd potwierdzi uiszczenie dodatkowej opłaty na 2 egzemplarzu oznajmienia i prześle go przelozonej izbie skarbowej.

§ 9. Zaniedbanie obowiązku zgłoszenia zapasów papierosów, tytoniu krajanego i machorki, umyślnie ukrycie tychże zapasów, lub zgłoszenie ilości mniejszej od tej, którą stwierdzono następnie urzędownie, pociągnie za sobą w myśl ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym postępowanie karno-skarbowe.

§ 10. Wysokość zysku monopolowego pobieranego w postaci opasek monopolowych od wyrobu papierosów wszystkich gatunków i tytoniów cienko krajanych gatunków średni C, średni B i średni A ustanawia się od dnia 1 listopada 1922 r. przejściowo na czas stagnacji na 45% detalicznej ceny sprzedażnej powyższych wyrobów, zaś od wyrobu tytoniów cienko krajanych gatunku „przedni” i „najprzedniejszy” na 50% detalicznej ceny sprzedażnej.

§ 11. Sprzedawcom papierosów, tytoniów krajanych, machorki, tabaki do zażywania i tytoniu do żucia udzielany być winien począwszy od dnia 1 listopada 1922 r. rabat handlowy w wysokości 15% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtowników, zaś 12% ceny detalicznej dla detalistów.

Sprzedawcom cygar i cygaretek udzielany być winien począwszy od dnia 1 listopada 1922 r. rabat handlowy w wysokości 22% ceny detalicznej dla hurtowników, zaś 17% ceny detalicznej dla detalistów.

§ 12. Przedsiębiorcy prywatnych fabryk wyrobów tytoniowych winni udzielania sprzedawcom rabatów handlowych wyższych, lub niższych od postanowionych § 11 niniejszego rozporządzenia pociągnięci zostaną w myśl ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym do odpowiedzialności karno-skarbowej.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1922 r.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

866.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 12 października 1922 r.

w przedmiocie zwrotu kosztów kancelaryjnych przez pracodawców, którzy przyjęli do pracy pracowników, poleconych przez państwowe urzędy pośrednictwa pracy.

Na zasadzie art. 3 dekretu z dnia 27 stycznia 1919 r. o organizacji państwowych urzędów pośrednictwa pracy i opieki nad wychodźcami (Dz. P. P. P. № 11, poz. 127) i art. 3 dekretu Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej z d. 6 lipca 1919 r. o organizacji biur pośrednictwa pracy (Tyg. Urz. 1919 r. № 29 poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Pracodawca, który przyjął do pracy pracownika, poleconego przez jeden z państwowych urzędów pośrednictwa pracy, obowiązany jest niezwłocznie wpłacić 200 mk. tytułem zwrotu kosztów za druki, formularze i inne wydatki kancelaryjne temu państwowemu urzędowi pośrednictwa pracy, w którym zgłosił zapotrzebowanie na pracownika.

§ 2. Pracodawcy, korzystający stale z usług danego urzędu pośrednictwa pracy, mogą wpłacać do tego urzędu, jako awans sumę, nie przekraczającą 20.000 mk. na pokrycie ewentualnych należności z tytułu § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Pracownik, wysłany przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na wolne miejsce, zgłoszone przez pracodawcę lub jego prawnego zastępcę w jednym z państwowych urzędowych pośrednictwa pracy, obowiązany jest przedstawić właściwemu pracodawcy przy zgłaszaniu się do niego kartę polecającą państwowego urzędu pośrednictwa pracy.

§ 4. Wojewoda na wniosek państwowego urzędu pośrednictwa pracy, może zwolnić pracodawcę od zwrotu kosztów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile zatrudnienie bezrobotnego nastąpiło jako wynik specjalnych zabiegów, mających na celu zmniejszenie bezrobocia.

§ 5. Wpłacający ma prawo żądać wydania odpowiedniego pokwitowania z pobrania sumy, zgodnie z przepisami § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*